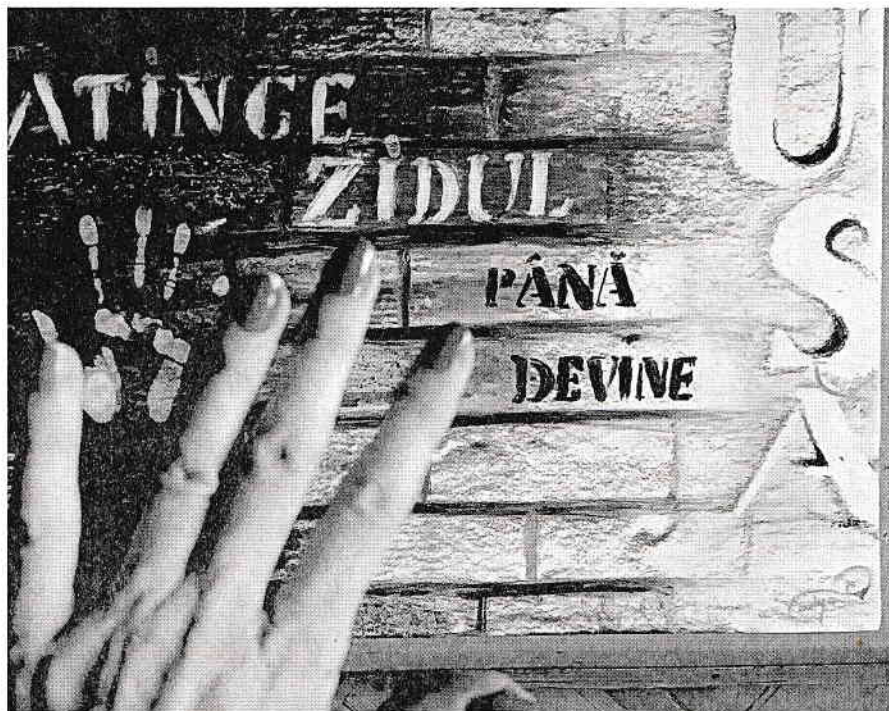

LBRIS

We know
books

Clara Toma

369 inspirații de ici, de colo

**Editura Carte Inspirată
2024**

De ce o carte cu graffiti?

Un răspuns ca la carte mi s-ar părea în contradicție cu însăși spiritul acestei forme de exprimare neconvențională- așezarea pe ziduri și în alte spații publice sau private, a gândurilor, ideilor , trăirilor, prin cuvinte și culori.

De când mă știu m-au atras formele mai aparte de exprimare a creativității – în mod special în artele vizuale și în literatură.

Iar cei care și-au lăsat, în diverse timpuri, culorile și cuvintele minții și ale sufletului lor în spații și prin materiale neconvenționale, mi-au atras atenția, m-au fascinat, m-au inspirat încă din adolescență.

Am cules, cu camera foto, de prin toate orașele europene vizitate mii de graffiti-uri. Din păcate, acum doi ani , prin pierderea unui telefon în care erau stocate majoritatea fotografiilor, am pierdut și colecția de graffiti-uri. Nu vreau să îmi amintesc tristețea și furia pe care am simțit-o când am realizat că s-a volatilizat ca și când nu ar fi fost vreodată, tot ce strânsesem de prin multe colțuri de lume, cu intenția de a le dărui, cumva, mai departe, tot lumii, într-un album de graffiti.

Din toată colecția, mi-au rămas vreo sută și ceva de imagini, care s-au păstrat prin faptul că le postasem pe rețele sociale, pe blogurile mele sau le trimisesem pe mail unor prieteni. În plus, de la pierderea aceluși telefon, am mai cules de pe zidurile din București un număr mic de „înțelepciuni”,.

După terminarea romanului meu „Viața ca o pisică așteptând lângă zid”, (scris sub pseudonim Adya C Ennsah), inspirată de unul din desenele cărbune pe care l-am folosit în interiorul cărții, am decis să adun între

coperti de carte o parte din citatele din cărțile mele și tot ce am mai reuperat din fotografiile cu graffiti.

Să îmi împlinesc cumva dorința de a da înapoi către lume ceea ce am culesc de pe zidurile lumii.

Printre citate din cărți și poze cu graffiti, mai sunt presărate și exprimări care nu intră în mod standard în niciuna din categorii, însă tocmai de aceea poate își vor găsit locul (ne)potrivit aici.

O carte... așa cum îmi plac mie mai toate creațiile: afară din canoane. Dincolo de rigoare.

Un mod personal de exprimare a recunoașterii și aprecierii față de cei care, în trecera lor prin viață și prin diverse spații, au lăsat urme. Au lăsat ceva în urmă. Cu semnătură. Sub pseudonim. Sau anonim.

Sper, cititorule drag, măcar una din cele 369 de inspirații pe care le-am rânduit aici, să îți ajungă la suflet.

Cu bucurie,

Clara,

într-un triplu rol: autor, culegător de graffiti, editor

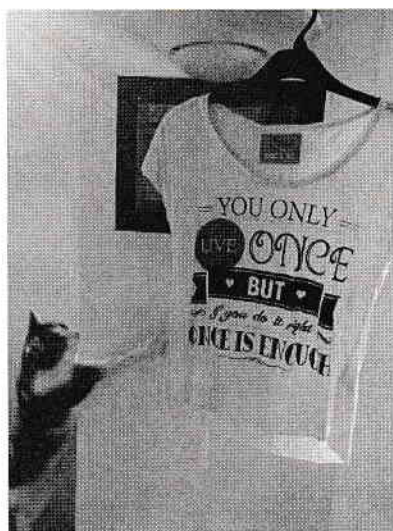
Motto:

Zidul este un loc sacru.
Conținând straturi și
straturi de bucurie și
durere, este un țipăt
colectiv pe vocea
umanității; este brut,
vulnerabil și real.

-Felisa Tan-

Poate că ne mai naștem odată când ne deschidem cu adevărat și deplin, ochii, brațele, mintea, inima, către noi, către ceilalți, către viață. Cu curaj, cu asumare și fără frici transformate în ziduri care, în loc să ne protejeze, ne despart, fără milă, de noi înșine, de ceilalți, de Viață, de toate miracolele ei.

Adevărul e un etalon, un far la care ne raportăm, ne călăuzim pașii luându-ne după lumina lui, nu cred însă că e mereu necesar să băgăm farul ăla în ochii celuilalt... Lumina orbitoare, intensă, mai ales cea care țâșnește brusc dintr-o sursă, e dureroasă, chiar periculoasă pentru ochi, știi asta, nu?

●

Adevărul, curajul, asumarea, onestitatea, ca orice pe lumea asta, sunt monede cu doua fețe, lame cu două tăișuri. E necesar să avem înțelepciunea de a ști pe ce parte a monedei mizăm, ce cărți alegem să jucăm. E important să știm mereu care e rezultatul pe care vrem să-l obținem printr-o acțiune sau printr-o non-acțiune.

●

Adevărul oricum se manifestă cu vehemență, cu claritate, cu putere în viețile noastre, indiferent dacă noi îl subliniem cu roșu, îl strigăm la megafon, îl arătăm insistent cu degetul sau pur și simplu îl trăim... în tăcere.

●

Adevărul este ultima carte pe care și-o joacă adesea, cu disperare, un condamnat la moarte care și-a susținut nevinovăția în tot răstimpul judecății.

Adevărul este funia la capătul căreia speră să își găsească salvarea cel care își face ultimii pași către spânzurătoare.

Adevărul recunoscut în ultimă instanță de cel care a folosit minciuna ca aliat pentru toate fărădelegile sale, este chiar lațul care i se va strânge, fatal, în jurul gâtului din care tâșnesc, ca un ecou întârziat, mărturisiri oneste, ticluite atent și susținute ca pe o ultimă pledoarie în favoarea grațierii.

Adevărul este ca o baghetă delicată și fermecată prin care mâna vieții dirijează, de pe scenă sau din spatele

cortinei, modul în care fiecare muzicant din orchestră își interpretează partitura cu care a ales să participe la concertul existenței.

Adevărul este că...

Adevărul este.

Adevărul

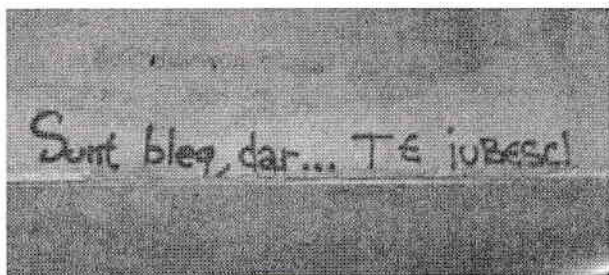
La ce îți folosește să te minți?

Vei rămâne prinsă în țesătura strâmtă și tăioasă a iluziei până când vei alege să privești Realitatea, așa cum e ea.

Oricât de,, destupați,, am fi la minte, oricât de înaltă ne-ar fi cota coeficientului de inteligență, oricât de extinsă ne-ar fi cultura, atât timp cât sufletul ne este,, încuiat,, pe dinăuntru cu nenumărate zăvoare, lacăte și yale ale fricilor, orgoliilor și rănilor noastre, iubirea pentru celălalt nu poate trece de zidurile între care o ferecăm, nu poate încălzi inima celuilalt, nu o poate atinge, oricâte cuvinte am șopti ori am striga, oricâte gesturi logice am încerca, oricâte acte doveditoare am semna.

O minte deschisă poate fi condiția necesară dar nu suficientă pentru deschiderea inimii. Așa cum o inimă,, descuiată,, poate fi o condiție suficientă pentru a întredeschide măcar, în unele situații, o minte "încuiată."

(așa cum reiese și din acest simpatic graffiti pe care l-am,, cules,, în urmă cu ceva timp de pe un zid din pasajul Gării Predeal)

Auzim adesea despre puterea vindecătoare a iubirii. Să ne amintim și de forța alchimică a frumuseții.

Sunt multe căi ce ne conduc la transformări: educația, cărțile, experiențele, călătoriile, prietenii, revelațiile, meditația, boala, suferința, trecerea timpului.

Pentru mine, calea de aur spre alchimia vindecătoare a propriei ființe și a lumii a fost și este Calea Iubirii.

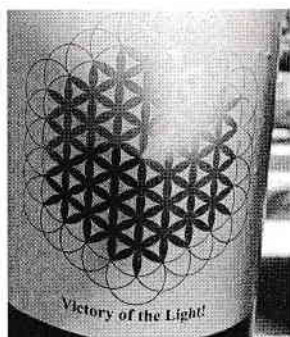
„Rămânem în mijlocul propriului labirint până când renunțăm să mai căutăm dincolo de noi.,,

„A fi – această alchimie a cărei deslușire o căutăm mereu în locuri unde nu e de găsit, uitând că în noi e

Totul și noi suntem în Tot... Iubirea, abundența, adevărul, libertatea, armonia, intuiția, bucuria de a trăi, iertarea, creativitatea, sensibilitatea, curajul, puterea, toate darurile de preț ale existenței sunt ascunse în spațiul magic al ființei noastre.

Să ne aducem comorile la lumină !,,

Când Alex avea vreo 6-7 ani, a desenat pe dulapul din camera lui un ceas a la Dali și a scris cu vopsea albă, sub desen: „Timpul trece chiar acum.,,

Păstrez și acum dulapul, l-am,, arhivat,, in camera